

L'eclipsi d'au fènix

Agafes el vol, el prens amb les nas, com un àngel, com un ocell malèfic, com un avió sense ales, i t'enlaïres amunt sobre els caps de la gent, i la gent et mira. Sens el vent a dins del nas i esternudes estrelles i la gent s'ho mira. Les estrelles cauen lleugeres i quan són a prop del seu destí es claven veloçment al terra, i semblen els xiclets que la gent tira sobre l'empedrat i deixen una marca negra després de perdre la seva consistència enganxosa. De fet sembla que la saliva mesclada amb pols d'estrella fa una reacció química complexa, perquè tot plegat t'ha pujat una flaire d'olor de gerds cremats amb compota de melicotó. Sents el vent dins dels ulls i plores cagarades de pardal i una aterra sobre el cap d'una noia i et llança un petó irònic, i llavors et revé la cançó que ahir escoltaves a la ràdio i cantaves a tot pulmó mentre la Elena parlava amb el noi del pèl llarg. I les torrades de pa amb melmelada de l'esmorzar et pesen dins la panxa i et sembla que les vomitaràs, però la força de la gravetat, potent, les manté al seu lloc, per sort. No saps ben bé d'on et treus el combustible irascible que et projecta cap al Sol, potser és el pastís d'anís de l'àvia, aquell que de tan dolç, t'embafa quan encara no te l'has posat a la boca, però que et menges pel simple fet de veure el seu somriure sense dents; perquè a la pobra si es posa les dents postisses li fa l'efecte que es mossegarà la llengua i ja no podrà parlar mai més. I saludes un colom i no et contesta, que antipàtic.

Doncs res, que decideixes anar a veure l'Elena que ara deu ser a la biblioteca de la facultat perquè a aquesta hora no té classe, però la noia és molt estudiosa, i pel camí et menges unes quantes mosques i tens por que reaccionin amb la melmelada i t'explotin els budells. No calcules bé la distància i t'estampes al vidre del segon pis, i vaja, que sembles un pardal despentinat i amb el nas tort. I això et fa perdre la força i et desplomes entre els vianants, sí, et desplomes i la gent et mira i un nen amb la cara bruta de gelat et senyala amb el dit i riu, i la mare li diu que no prengui exemple de gent com tu.

I ara surt l'Elena, que era al primer pis i ha vist com queies de dalt abaix i t'ha vingut a

saludar. Hola, tenc gana. I et pren una ploma que se t'havia quedat enganxada darrera l'orella i se la menja. I se'n va remenant el cul i amb això et dona una força incontrolable i tornem-hi, cap al Sol. Però aquest cop és de debò, i prens velocitat, i tens la taquicàrdia del colibrí, i et surten plomes de falcó que t'esgarren la pell, i bec de gavina, i urpes de voltor. És com si descendissis en picat però ho fas en contra de la gravetat, ràpid, ets l'ocell bala, i la gent et mira. I ara ja no saps si ets tu que vas cap al Sol o és l'astre el que corre cap a tu. I et vas fent gran, gegantí. La teva grandària tapa el Sol als terrestres, i sembla un eclipsi solar amb forma d'au fènix. I la gent se'l mira.

I al final, l'abraçada mortal, el petó perpetu i decideixes aclucar els ulls i abandonar-te, perquè el Sol tenia la cara de l'Elena. Se't cremen totes les plomes i esclata un espectacle de focs artificials i la gent s'ho mira i canta i balla... *«you stole my star, lalalala la lala»*.

Júlia Coll Marquès